

Sygn. akt III Pa 26/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Jolanta Krzyżewska SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **J. M. (1)**

przeciwko **Urzędowi Kontroli Skarbowej w B.**

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powoda J. M. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 listopada 2012r. sygn. akt IV P 109/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda J. M. (1) na rzecz Urzędu Kontroli Skarbowej w B. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.**

Sygn. akt III Pa 26/13

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko Urzędowi Kontroli Skarbowej w B. powód J. M. (1) domagał się przywrócenia do pracy na stanowisko inspektora kontroli skarbowej, z którego został odwołany w trybie art. 42 a ust. 1 pkt 3 ustawy o kontroli skarbowej, ewentualnie o „ zmianę kwalifikacji prawnej odwołania”, bądź zasądzenie na jego rzecz odszkodowania z tytułu odwołania ze stanowiska. Żądanie przywrócenia do pracy motywował niezgodnością z prawem odwołania, gdyż w jego opinii nie zawierało przyczyn odwołania i nastąpiło po upływie miesiąca od uzyskania przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej wiadomości o okolicznościach uzasadniających odwołanie. Ponadto okoliczności odwołania go ze stanowiska były również niezasadne. W toku postępowania dodatkowo podnosił, iż odwołanie ze stanowiska nie zostało mu skutecznie doręczone.

W odpowiedzi na pozew Urząd Kontroli Skarbowej w B. wniósł o oddalenie powództwa w całości, wskazując, że legitymowanym biernie do występowania w sprawie jest Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej, który odwołał powoda ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej III stopnia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków członka korpusu służby cywilnej. Wskazał także, iż odwołanie zostało powodowi skutecznie doręczone w dniu 8.06.2012r. w obecności dyrektora i zastępcy dyrektora urzędu i w tym też dniu powód mógł zapoznać się z jego treścią. Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej o przyczynach uzasadniających odwołanie powoda ze stanowiska dowiedział się w dniu 22.05.2012r., tym samym odwołanie nastąpiło z zachowaniem miesięcznego terminu określonego w ustawie o kontroli skarbowej. Natomiast okoliczności, które skutkowały odwołaniem powoda, były rzeczywiste i prawidłowo udokumentowane.

Wyrokiem z dnia 28.11.2012r. Sąd Rejonowy w Suwałkach oddalił powództwo.

Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, iż powód był ostatnio zatrudniony w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B. Biurze w S. na stanowisku inspektora kontroli skarbowej trzeciego stopnia wykonującego pracę w III Wydziale Kontroli Podatkowej. Stosunek pracy powoda w administracji państwowej został nawiązany na podstawie aktu mianowania z dnia 2.12.1985r. Aktem powołania z dnia 30.12.1998r., na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 28.09.1991r. o kontroli skarbowej powierzono powodowi wykonywanie obowiązków inspektora kontroli skarbowej w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B..

W okresie od 9.03.2010r. do 13.03.2012r. powód sporządził przy użyciu służbowego laptopa pisma niezwiązane z wykonywanymi przez niego obowiązkami :

- zażalenie na postanowienie Naczelnika Urzędu Celnego w O. na rzecz Z. O.,
- sprzeciw od wyroku karnego Sądu Rejonowego w Bartoszycach na rzecz Z. O.,
- korektę informacji PIT 8 c na rzecz J. M. (2),
- wniosek o umorzenie kary na rzecz T. Ł. do Naczelnika Urzędu Skarbowego w S.,
- pismo w przedmiocie egzekucji zadłużenia na rzecz K. K. kierowane do Naczelnika Urzędu Skarbowego w S.,
- odwołanie od decyzji dyrektora Izby Skarbowej w B. na rzecz J. K. (w dniu 24.02.2012 r., wydrukowane o godz. 11.40)
- uzupełnienie odwołania od decyzji dyrektora Izby Skarbowej w B. na rzecz J. K. (w dniu 2.03.2012r., wydrukowane o godz. 13.40),
- wniosek o wymianę zakupionego quada na rzecz K. S.,
- wniosek o ponowne rozpatrzenie wyjaśnień podatnika na rzecz J. K. kierowany do Naczelnika Urzędu Skarbowego w S., odpowiedź na wezwanie Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. (w dniu 13.03.2012r. wydrukowane o godz.15.45).

W dniach sporządzenia powyższych dokumentów na służbowym laptopie J. M. (1) był obecny w pracy. Na sporządzonych pismach widniała stopka Urzędu Kontroli Skarbowej w B.. Powód przyznał, że sporządził przedmiotowe pisma na służbowym laptopie.

W dniu 8.06.2012r. dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w B. w obecności J. O. doręczył powodowi pismo o odwołaniu ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej III stopnia w trybie art. 42 a ust. 1 pkt 3 ustawy o kontroli skarbowej.. Pismo zawierało wskazanie, iż powód jest odwołany ze stanowiska z powodu sporządzania w godzinach pracy dokumentów dla podatników kierowanych do sądu i organów podatkowych, a także pouczenie o przysługującym mu odwołaniu do Sądu Pracy. Powód odmówił pokwitowania odbioru pisma

Rozważając zasadność powództwa Sąd Rejonowy rozstrzygnął w pierwszej kolejności kwestię legitymacji biernej pozwanego, podnoszoną w odpowiedzi na pozew. Wskazał, iż w sprawie nie może budzić wątpliwości, że mamy do czynienia ze stosunkiem pracy, a stroną legitymowaną biernie do występowania w niniejszym postępowaniu jest Urząd Kontroli Skarbowej w B. - pracodawca powoda, nie zaś osoba, która nawiązała z powodem w imieniu urzędu stosunek pracy lub ten stosunek pracy rozwiązała. Wskazał na art. 39 ust. 1 pkt. 4 ustawy o kontroli skarbowej, który stanowi, że inspektorem kontroli skarbowej może być ten, kto jest zatrudniony w jednostkach organizacyjnych kontroli skarbowej i posiada co najmniej pięcioletni staż pracy w organach administracji podatkowej oraz trzyletnią praktykę w jednostkach organizacyjnych kontroli skarbowej. Oznacza to ni mniej ni więcej, iż w przypadku inspektora kontroli skarbowej mamy do czynienia z pracownikiem jednostki organizacyjnej kontroli skarbowej, któremu powierzono obowiązki organu kontroli skarbowej w trakcie trwania stosunku pracy. W przypadku powoda jest to akt mianowania z dnia 2.12.1985 r. Natomiast w sprawach o roszczenia pracowników ze stosunku pracy stroną procesową nie jest Skarb Państwa, lecz państwowa jednostka organizacyjna będąca pracodawcą w rozumieniu art. 3 kp, czyli dla pracowników kontroli skarbowej - właściwy urząd kontroli skarbowej. W świetle art. 9 ust. 1 ustawy o kontroli skarbowej jednostkami organizacyjnymi kontroli skarbowej są urzędy kontroli skarbowej.

Ponadto wskazując na przepisy art. 43 o kontroli skarbowej oraz art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o służbie cywilnej Sąd Rejonowy podkreślił, iż nie może budzić wątpliwości, że odwołanie powoda ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej spowodowało rozwiązanie stosunku pracy w trybie natychmiastowym. Tym samym odwołanie powoda ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej wywołało bezpośrednie skutki dla bytu stosunku pracy

Oceniając zasadność zarzutów, które spowodowały odwołanie powoda, Sąd Rejonowy uznał, iż sporządzając na służbowym laptopie odwołania od orzeczeń i decyzji organów podatkowych, celnych i Sądu w interesie osób prywatnych i drukując te pisma ze stopką Urzędu Kontroli Skarbowej w B., powód naruszył zakaz podejmowania czynności podważających zaufanie do służby cywilnej, a jego zachowanie godziło w wizerunek bezstronnego urzędnika państwowego. Sąd Rejonowy wskazał, iż powód jako wieloletni i doświadczony pracownik jednostek kontroli skarbowej miał pełną świadomość na temat standardów postępowania i zasad etyki zawodowej urzędników kontroli skarbowej.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powoda, iż odwołanie go ze stanowiska nastąpiło z naruszeniem art. 42 a ust. 3 ustawy o kontroli skarbowej. W tym zakresie wskazał na zeznania dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B., z których wynikało, że informacja o sporządzaniu pism prywatnych na służbowym laptopie ze stopką Urzędu Kontroli Skarbowej w B. była mu znana już w marcu 2012r. W marcu 2012 r. natomiast nie było jeszcze wiadomym, który z pracowników urzędu sporządził te pisma. Dopiero specjalne, wewnętrzne postępowanie wywiadu skarbowego doprowadziło do ustalenia osoby powoda, o czym dyrektor urzędu został poinformowany w połowie maja 2012r. Stosunek pracy powoda został rozwiązany w dniu 8.06.2012r. Tym samym odwołanie ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej nastąpiło z zachowaniem terminu określonego w art. 42 a ust. 3 ustawy o kontroli skarbowej.

Podobnie Sąd Rejonowy ocenił argument powoda, jakoby dniu 8.06.2012r. nie doszło do skutecznego doręczenia powodowi odwołania ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej. W trakcie rozmowy w dniu 8.06.2012r. z dyrektorem Urzędu Kontroli Skarbowej powód mógł zapoznać się z treścią odwołania ze stanowiska. Niemniej doręczenie jest skuteczne, gdy pismo rozwiązujące stosunek pracy doszło do pracownika w taki sposób, że mógł się zapoznać z jego treścią, a powód w dniu 8.06.2012r. mógł zarówno pokwitować doręczenie pisma o odwołaniu, jak również przeczytać je. Nie uczynił tego, licząc na korzystne dla siebie skutki prawne.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że rozwiązanie stosunku pracy powoda, które nastąpiło w drodze odwołania ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej w dniu 8.06.2012r., było zasadne, a tym samym roszczenie odszkodowawcze powoda, roszczenie o zmianę kwalifikacji prawnej rozwiązania stosunku pracy, czy tym bardziej roszczenie o przywrócenie do pracy były niezasadne.

Apelację od tego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie zgłaszanych przez powoda wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego;
2. oddalenie powództwa i nieodniesienie się przez Sąd Rejonowy do pozostałych wniosków;
3. błędne przyjęcie przez Sąd i instancji, iż doręczenie aktu odwołania było skuteczne;
4. nie ustalenie dlaczego pozwany w dniu 08.06.2012r. przedłożył powodowi kserokopię odwołania ;
5. pominięcie przez Sąd Rejonowy faktu, iż w dniu 08.06.2012r. powód był członkiem Zarządu Związku Zawodowego (...) w B..

Powołując się na powyższe wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku lub przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Pisemne uzasadnienie wyroku zawiera pełną ocenę zasadności powództwa z wyjaśnieniem wszystkich okoliczności, jakie pojawiły się w toku postępowania. Sąd Rejonowy właściwie wyjaśnił kwestie związane z legitymacją procesową pozwanego oraz z samym odwołaniem powoda. Sąd Okręgowy aprobuje stanowisko Sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy przyjmuje za własne. Argumentacja prawa przyjęta przez Sąd Rejonowy była właściwa.

W pierwszej kolejności rozważeniu podlegały zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, albowiem jedynie w poprawnie ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena prawidłowości zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wskazania, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając - to jest - czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie - czy jest ona niepełna. Tylko takie skonstruowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc pozwala na skuteczne podważenie przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów, a także będących jej konsekwencją ustaleń stanu faktycznego i subsumowanie ich pod określony przepis prawa. Zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na jego podstawie. To natomiast, że określone dowody ocenione zostały niezgodnie z intencją strony skarżącej nie oznacza jeszcze, iż Sąd dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 kpc. Przekładając powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Apelujący podnosząc zarzut naruszenia art. 233 kpc co do istoty skupił się na odmiennej

ocenie prawnej, a nie na podważeniu ustalonych przez Sąd Rejonowy okoliczności faktycznych. Zarzut ten należało zatem uznać za chybiony.

Odnosnie pozostałych zarzutów apelacji Sąd Okręgowy również nie dopatrywał się uchybień ze strony Sądu Rejonowego. Powód zarzucał Sądowi I instancji brak rozstrzygnięcia odnośnie pozostałych żądań zawartych w pozwie. Uszło jednak uwadze apelującego, iż w pisemnych motywach orzeczenia Sąd Rejonowy wyjaśnił, iż pozostałe żądania powoda były niezasadne. Rozpoznając powództwo o przywrócenie do pracy Sąd oceniał przede wszystkim zasadność jego odwołania. Rozważaniu podlegało zatem, czy tryb odwołania był prawidłowy, okoliczności, które uruchomiły procedurę odwołania były rzeczywiste i właściwie wykazane oraz czy odwołanie zostało mu właściwie doręczone. Z ustaleń tych wynikało, iż odwołanie było uzasadnione i nie uchybiało przepisom, tym samym inne żądania pozwu były bezpodstawne. Nie ma również potrzeby, aby snuć dywagacje na temat innych możliwości rozstrzygnięcia. Orzeczenie o oddaleniu powództwa było wystarczające i nie wymagało rozstrzygnięcia odrębnie o poszczególnych żądaniach pozwu.

Stanowisko apelującego, odnośnie rangi zarzutów stanowiących podstawę odwołania, stanowiło jedynie polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji. Nie można było inaczej ocenić działań powoda, który sporządzając pisma na służbowym laptopie, naruszył zasady etyki zawodowej. Rzeczą drugorzędną była kwestia, czy przedmiotowe pisma sporządzał w godzinach pracy ponieważ istotny był fakt, iż pisma sporządzał w sprawach w których jego pracodawca mógł być stroną. Wskazuje to na możliwość wystąpienia konfliktu interesów, a już z uwagi na wieloletni staż pracy i doświadczenie zawodowe powód powinien dążyć do eliminowania sytuacji, które dawałyby podstawę do jakichkolwiek podejrzeń w tym zakresie. Podejrzania takie celują przede wszystkim w pozwanego. Nie ma zatem znaczenia tłumaczenie powoda, iż pisma te sporządzał w ramach pomocy, bez żadnych gratyfikacji.

Chybiony był również zarzut, co do sposobu doręczenia odwołania. W opinii Sądu Okręgowego, nie było żadnych podstaw do przyjęcia, iż powodowi nie doręczono skutecznie odwołania. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż nie było żadnych przeszkód, aby w dniu 08.06.2012r. powód mógł zapoznać się z treścią pisma, w którym zostały zawarte wszystkie okoliczności stanowiące podstawę odwołania. Zaskoczenie i wzburzenie, które często towarzyszą takim sytuacjom, nie stanowią przeszkody w skutecznym doręczeniu wypowiedzenia. Nie uszło jednak uwadze Sądu, iż przebieg tej sytuacji był różnie przedstawiany przez powoda. Zestawienie jego wersji wskazuje na sprzeczności, gdyż z jednej strony powód utrzymywał, że z uwagi na silne emocje nie był w stanie zapoznać się z odwołaniem, z drugiej jednak strony potrafił wskazać na szczegóły pisma takie jak pieczętki, podpisy lub fakt, że pismo stanowiło kopię oryginału. Pracodawca nie może zmusić pracownika do szczegółowego zapoznania się z odwołaniem (wypowiedzeniem). W momencie wręczenia odwołania powinno ono mieć zachowaną formę - pisemną, samo odwołanie winno zawierać podstawę prawną i przyczyny odwołania. Pod względem formalnym i prawnym odwołanie doręczone powodowi takie wymogi spełniało. Również jego doręczenie było skuteczne. Reakcja powoda na to zdarzenie i odmowa podpisania odwołania nie może jednak przekreślać skuteczności dokonanej czynności prawnej.

Za nieuzasadniany uznano również zarzut pominięcia przez Sąd Rejonowy, iż w momencie odwołania powód był członkiem Zarządu Związku Zawodowego (...) w B.. Z informacji tego związku z dnia 15.05.2012r. (k. 105) nie wynika, aby powód został powołany do Zarządu, tym samym nie podlegał ochronie.

W świetle powyższego apelacja powoda jako bezzasadna, na mocy art. 385 kpc podlegała oddaleniu.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 490).

mt